

Απόφαση 19 / 2018 (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 19/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Δήμητρα Παπαντωνοπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αντώνιο Ζευγώλη, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Γεώργιο Κοντό και Γεώργιο Αποστολάκη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 13 Φεβρουαρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσεύοντος - καλούντος: Α. Κ. του Α., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Δ. Κ..

Του αναιρεσιβλήτου - καθού η κλήση: ελληνικού δημοσίου, το οποίο εκπροσωπείται για την άσκηση της παρούσας από τον προϊστάμενο της κτηματικής υπηρεσίας του δημοσίου (Κ.Υ.Δ.) ..., που εδρεύει στην ... και τον κατοικοεδρεύοντα στην ... κ. Υπουργό Οικονομίας, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσιά του Μαρία Βλάσση, Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 14-2-2001 ανακοπή του ήδη αναιρεσεύοντος - καλούντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αιγίου.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 578/2001 του ίδιου Δικαστηρίου και 129/2004 του Εφετείου Πατρών.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσειών με την από 14-2-2007 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Γεώργιος Αποστολάκης ανέγνωσε την από 31-1-2017 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσεύοντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ο αναρreseιών με την από 14.2.2001 προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Πατρών ανακοπή του, την οποία είχε απευθύνει κατά του αναρreseίβλητου Ελληνικού Δημοσίου, ζήτησε την ακύρωση του υπ' ...2001 πρωτοκόλλου καθορισμού αποζημίωσης για αυθαίρετη χρήση δημοσίου κτήματος του προϊσταμένου της Κτηματικής Υπηρεσίας νομού Αχαΐας.

Εκδόθηκε η υπ' αριθ. 578/2001 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών, με την οποία η ανακοπή έγινε δεκτή. Ακολούθως, με την υπ' αριθ. 129/2004 τελεσίδικη απόφαση του Εφετείου Πατρών έγινε δεκτή η έφεση του Ελληνικού Δημοσίου και, αφού εξαφανίσθηκε η εκκαλούμενη, η ανακοπή έγινε εν μέρει δεκτή. Η υπό κρίση αίτηση αναίρεσης με την οποία προσβάλλεται η ανωτέρω απόφαση του Εφετείου είναι παραδεκτή (άρθρα 577§1 ΚΠολΔ) διότι ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 552, 553, 556, 558, 564, 566§1 ΚΠολΔ). Πρέπει επομένως να ερευνηθούν οι λόγοι της (άρθρο 577§3 ΚΠολΔ).

Κατά τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 115 του από 11/12-11-1929 δ/τος "περί διοικήσεως δημοσίων κτημάτων", το οποίο εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 2 του ν. 2466/1929 και αντικαταστάθηκε με το άρθρο 5 του ν. 5895/ 1933, όπως περαιτέρω τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε με τα άρθρα 20 α.ν. 1540/1938, 19 α.ν. 1919/1939, 2 α.ν. 1925/1951 και 5 παρ. 4 του α.ν. 263/1968, σε βάρος εκείνων που χωρίς συμβατική σχέση καρπώνονται ή κάνουν χρήση δημοσίων κτημάτων, βεβαιώνεται με πρωτόκολλο αποζημίωση για το χρονικό διάστημα που έκαναν χρήση. Η αποζημίωση ορίζεται, κατά κρίση αγαθού ανδρός, με πρωτόκολλο, το οποίο κοινοποιείται σε αυτόν που καρπώνεται ή χρησιμοποιεί το ακίνητο. Εκείνος εις βάρος του οποίου εκδόθηκε το πρωτόκολλο αποζημίωσης δικαιούται να ασκήσει ανακοπή εντός μηνός από της κοινοποιήσεως σ' αυτόν του πρωτοκόλλου, ενώπιον του Ειρηνοδίκη ή του Προέδρου Πρωτοδικών, αναλόγως του ποσού της αποζημίωσης, οι οποίοι, κρίνοντας εκ των ενόντων, ακυρώνουν ή επικυρώνουν το πρωτόκολλο ή περιορίζουν την αποζημίωση. Αν όμως αμφισβητείται με την ανακοπή το δικαίωμα του Δημοσίου, η απόφαση του Ειρηνοδίκη ή του Προέδρου ουδεμία επιρροή ασκεί στη δίκη για το δικαίωμα, η οποία ήθελε κινηθεί ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου. Όπως ήδη έχει κριθεί από το ΑΕΔ (ΑΕΔ 6/1989), η διαφορά η οποία δημιουργείται από την επιβολή της αποζημίωσης βάσει των ανωτέρω διατάξεων, με πρωτόκολλο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 1 εδάφ. γ' του β.δ. 619/1965 εκδίδεται από τον αρμόδιο Οικονομικό Έφορο και ήδη, μετά την ισχύ του π.δ. 551/1988 και την έναρξη λειτουργίας των Κτηματικών Υπηρεσιών των Νομαρχιών, από τον Προϊστάμενο της αρμόδιας Κτηματικής Υπηρεσίας του Δημοσίου, φέρει τον χαρακτήρα της ιδιωτικής διαφοράς και έτσι η εκδίκαση της ανακοπής κατά του πρωτοκόλλου καθορισμού της αποζημίωσης για αυθαίρετη χρήση ή κάρπωση δημοσίου κτήματος υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων. Αρμοδιότητα, εξάλλου, για την εκδίκαση της κατά του πρωτοκόλλου ανακοπής έχει, μετά την εισαγωγή του ΚΠολΔ, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 1 και 2 του ΕισΝΚΠολΔ, αντί του Προέδρου Πρωτοδικών, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Για την επιβολή με το πρωτόκολλο της παραπάνω αποζημίωσης, όπως προκύπτει από τις προπαρατεθείσες διατάξεις, πρέπει να συντρέχουν

οι εξής προϋποθέσεις: α) η κυριότητα του Δημοσίου επί των κτημάτων, ή η νομή ή η χρήση αυτών με σύμβαση από το Δημόσιο και β) η αυθαίρετη χρήση ή κατά οιονδήποτε τρόπο κάρπωση εκ μέρους του καθ' ου το πρωτόκολλο χωρίς καμιά συμβατική ή άλλου είδους σχέση. Περαιτέρω, το πρωτόκολλο, εφόσον δεν ανακοπεί εμπροθέσμως (ή εφόσον επικυρωθεί ή τροποποιηθεί), αποτελεί τίτλο διοικητικής εκτελέσεως κατά το νόμο περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων (ΑΠ 1002/2010), η δε ανακοπή κατά ενός τέτοιου πρωτοκόλλου, όταν με αυτή επιδιώκεται η οριστική διάγνωση της ανυπαρξίας δικαιώματος του Δημοσίου για επιβολή αποζημίωσης, είναι ανακοπή του άρθρου 73 § 1 του ΚΕΔΕ (ν.δ. 356/1974), εκδικάζεται κατά τις διατάξεις των άρθρων 583-585 ΚΠολΔ και ασκείται όπως η αγωγή (ΑΠ 1626/1995). Στη δίκη, που ανοίγεται με την ανακοπή του άρθρου 73 § 1 του ΚΕΔΕ σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 583 έως 585 ΚΠολΔ ο μεν ανακόπτων επέχει κατ' αρχήν θέση εναγομένου, το δε καθού (Δημόσιο) θέση ενάγοντος και γι' αυτό βαρύνεται με την επίκληση και απόδειξη των γεγονότων, των οποίων το βάρος θα έφερε, αν ασκούσε το δικαίωμά του με αγωγή. Περαιτέρω, κατά την έννοια του άρθρου 2 § 2 του ΚΕΔΕ, νόμιμο τίτλο προς εκτέλεση για την είσπραξη των δημοσίων εσόδων αποτελεί: α) η νόμιμη βεβαίωση, που εκδίδεται από τις αρμόδιες Αρχές στο Δημόσιο Ταμείο (Δ.Ο.Υ.) για τον προσδιορισμό του εισπρακτέου ποσού, του είδους του εσόδου και της αιτίας για την οποία οφείλεται, ανεξάρτητα από το αν αυτό οφείλεται ευθέως από το νόμο ή από σύμβαση, β) η οφειλή, που αποδεικνύεται από δημόσια ή ιδιωτικά έγγραφα και γ) η πιθανολογούμενη κατά την έννοια του άρθρου 347 ΚΠολΔ οφειλή. Στο νόμιμο τίτλο και εν προκειμένω στο πρωτόκολλο πρέπει να αναφέρεται η ακριβής νομική και πραγματική αιτία της οφειλής, έτσι ώστε σε περίπτωση αμφισβήτησης αυτού από τον οφειλέτη να είναι δυνατός ο δικαστικός έλεγχος. Επομένως, πλην άλλων πρέπει να προσδιορίζεται το φερόμενο ως δημόσιο κτήμα του οποίου έγινε αυθαίρετη χρήση κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μη γεννάται αμφιβολία για την ταυτότητά του (ΑΠ 1002/2010). Η έλλειψη των στοιχείων αυτών μπορεί να οδηγήσει, κατόπιν ασκήσεως ανακοπής κατά τα άρθρα 115 του από 11/12-11-1929 δ/τος και 73 § 1 ΚΕΔΕ, στην ακύρωση του πρωτοκόλλου μέχρι μεν την 1.1.2014 χωρίς το στοιχείο της δικονομικής βλάβης και έκτοτε μόνο με τη συνδρομή των όρων και προϋποθέσεων του άρθρου 75Α του ΚΕΔΕ (που προστέθηκε με το άρθρο 7 παρ. 8 ν. 4224/2013), δηλαδή με το στοιχείο της βλάβης του οφειλέτη, δηλαδή αν και εφόσον η έλλειψη αυτή επέφερε στον οφειλέτη αδυναμία ουσιαστικής ή δικονομικής προστασίας των δικαιωμάτων του, η οποία δύναται να επανορθωθεί μόνο αν κηρυχθεί η ακυρότητα του πρωτοκόλλου.

Εν προκειμένω, με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση αιτήσεως ο αναιρεσείων προσάπτει στο Εφετείο την από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια ότι, απορρίπτοντας σχετικό λόγο της ανακοπής του, δεν ακύρωσε το ένδικο πρωτόκολλο και επομένως παραβίασε το νόμο (άρθρο 115 του από 11/12-11-1929 δ/τος "περί διοικήσεως δημοσίων κτημάτων"), διότι το πρωτόκολλο είναι αόριστα διατυπωμένο αναφορικά με την περιγραφή του ακινήτου που φέρεται ότι είναι δημόσιο και του οποίου έγινε αυθαίρετη χρήση, με αποτέλεσμα να υφίσταται βλάβη από την δυσκολία του να αμυνθεί κατάλληλα. Από την επισκόπηση όμως του ένδικου πρωτοκόλλου (υπ' ...2001 του προϊσταμένου της Κτηματικής Υπηρεσίας νομού Αχαΐας) προκύπτει ότι η αποζημίωση (16.867.740 δρχ) καθορίσθηκε σε βάρος του ανακόπτοντος για αυθαίρετη εκ μέρους του χρήση (απόληψη αμμοχάλικου 28.112,90 κ.μ.) δημόσιου κτήματος και συγκεκριμένα της κοίτης του ποταμού ... στη θέση

"..." στο ύψος της Περαιτέρω, γίνεται αναφορά ότι προς τούτο λήφθηκαν υπόψη, πλην άλλων, και α) η από 13.9.1999 "έκθεση αυτοψίας και καθορισμού τιμήματος για αυθαίρετη απόληψη αμμοχάλικου" των δημοσίων υπαλλήλων Π. Κ. και Γ. Ν., και β) το από τον Αύγουστο 1999 τοπογραφικό διάγραμμα του τεχνικού Γ. Ν., τα οποία κατά τα αναφερόμενα στο αναιρετήριο (σελ. 2) είχαν επισυναφθεί στο πρωτόκολλο που του επιδόθηκε. Στο ανωτέρω τοπογραφικό διάγραμμα απεικονίζεται ο ποταμός, η ειδικότερη θέση "...", καθώς και τα όρια και εμβαδόν του ειδικού σημείου της κοίτης, από το οποίο έγινε η αμμοληψία. Με βάση τα ανωτέρω, επαρκώς προσδιορίζεται η ταυτότητα του καταληφθέντος ακινήτου και δεν απαιτούνταν κατά νόμο για την πληρότητα του πρωτοκόλλου και άλλα επί πλέον περιγραφικά στοιχεία. Έπρεπε λοιπόν ο ανωτέρω λόγος της ανακοπής να απορριφθεί ως αβάσιμος. Επομένως, το Εφετείο ορθά κατ' αποτέλεσμα απέρριψε το λόγο αυτό της ανακοπής, δεχθέν (όπως προκύπτει από την επισκόπηση της αποφάσεώς του) με άλλη αιτιολογία ότι ο νόμος δεν απαιτεί να έχει το πρωτόκολλο συγκεκριμένο περιεχόμενο, η δε περιγραφή του ήταν πλήρης και δεν απαιτούνταν επί πλέον στοιχεία. Ειδικότερα επ' αυτού το Εφετείο δέχθηκε τα ακόλουθα: "...Το πρωτόκολλο, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 2. 1 περ. ζ και 9 παρ. 1 περ. β του ΠΔ 551/1988 εκδίδεται από τον αρμόδιο Προϊστάμενο της Κτηματικής Υπηρεσίας του Δημοσίου ως αναγόμενο στη διαχείριση και προστασία της περιουσίας του Δημοσίου, χωρίς ν' απαιτείται κατά νόμο (ΑΝ 263/1968) συγκεκριμένο περιεχόμενο του πρωτοκόλλου πλην της αναφοράς σ' αυτό της παράνομης καρπώσεως ή κατοχής δημοσίου ακινήτου, του ποσού της αποζημιώσεως και της αιτίας της επιβολής της.... Επομένως, ο υπό στοιχεία ... λόγος της ανακοπής με τον οποίο ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι ... ότι το ανακοπτόμενο πρωτόκολλο είναι αόριστο, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος. Ειδικότερα όσον αφορά τα στοιχεία του ανακοπτόμενου πρωτοκόλλου, πρέπει να σημειωθεί, ότι σ' αυτό αναφέρονται η ποσότητα του αποληφθέντος αμμοχάλικου, η αυθαίρετη απόληψη αυτού από την κοίτη του ποταμού ... στη θέση "..." στο ύψος της ..., το ποσό της αποζημιώσεως και η αιτία αυτής..." Εν τέλει, από τα προαναφερόμενα προκύπτει ότι το αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης αναφορικά με την απόρριψη του ελεγχόμενου λόγου της ανακοπής κρίνεται εσφαλμένο, διότι γίνεται δεκτό με εφαρμογή του μη εφαρμοστέου εν προκειμένω Α.Ν. 263/1968 ότι δεν απαιτείται για το κύρος του πρωτοκόλλου αναφορά συγκεκριμένου περιεχόμενου. Ωστόσο, το διατακτικό της είναι κατά τα προαναφερόμενα ορθό. Κατά το άρθρο 578 ΚΠολΔ, αν το αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης κρίνεται εσφαλμένο, αλλά το διατακτικό της ορθό, ο Άρειος Πάγος απορρίπτει την αναίρεση, εκτός αν υπάρχει έννομο συμφέρον να αποτραπεί δεδικασμένο, οπότε αναιρείται η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της. Επομένως, ο πρώτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί κατά το άρθρο 578 ΚΠολΔ διότι ο αναιρεσείων δεν επικαλείται έννομο συμφέρον να αποτραπεί δεδικασμένο, προϋπόθεση αναγκαία για να αναιρεθεί η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της.

Με το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη και την από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ αιτίαση επικαλούμενος ότι ο λόγος αυτός της ανακοπής του απορρίφθηκε με ανεπαρκείς αιτιολογίες. Ο λόγος είναι απαράδεκτος διότι η επικαλούμενη πλημμέλεια αναφέρεται στην ελάχισσυνα πρόταση του δικανικού συλλογισμού και γι' αυτό προϋποθέτει κρίση επί της ουσίας του δικαστηρίου. Επομένως

δεν ιδρύεται όταν η έλλειψη ή ανεπάρκεια των αιτιολογιών αφορά την απόρριψη της αγωγής ή του λόγου της ανακοπής ως μη νόμιμου όπως στην προκείμενη περίπτωση.

Όπως προαναφέρθηκε, κατά τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 115 του από 11/12-11-1929 δ/τος "περί διοικήσεως δημοσίων κτημάτων", το οποίο εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 2 του ν. 2466/1929 και αντικαταστάθηκε με το άρθρο 5 του ν. 5895/ 1933, όπως περαιτέρω τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε με τα άρθρα 20 α.ν. 1540/1938, 19 α.ν. 1919/1939, 2 α.ν. 1925/1951 και 5 παρ. 4 του α.ν. 263/1968, σε βάρος εκείνων που χωρίς συμβατική σχέση καρπώνονται ή κάνουν χρήση δημοσίων κτημάτων, βεβαιώνεται με πρωτόκολλο αποζημίωση για το χρονικό διάστημα που έκαναν χρήση. Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι η αποζημίωση για αυθαίρετη χρήση δημοσίου κτήματος καθορίζεται εγκύρως με το σχετικό πρωτόκολλο, όταν η χρήση του δημόσιου κτήματος συντελείται ολικά ή μερικά χωρίς συμβατική σχέση, δηλαδή χωρίς να έχει εκφραστεί με σύμβαση η βούληση του κυρίου του κτήματος (Δημοσίου) για παραχώρηση της χρήσης ή κάρπωσης αυτού. Η αποζημίωση αυτή (που καθορίζεται από το Διοίκηση μονομερώς) έχει το χαρακτήρα ανταλλάγματος για την ωφέλεια που αποκόμισε από τη χρήση του δημόσιου κτήματος εκείνος που το χρησιμοποίησε αυθαίρετα, δηλαδή ανταλλάγματος ανάλογου προς εκείνο που οφείλεται στον εκμισθωτή ιδιωτικού ακινήτου ως μίσθωμα, χωρίς τούτο να σημαίνει ότι πρέπει να καθορίζεται συμβατικά όπως το μίσθωμα, διότι η χρήση που δικαιολογεί την επιβολή του ανωτέρω ανταλλάγματος έγινε από το χρήστη χωρίς συμβατική σχέση, δηλαδή αυθαίρετα. Παρέχεται όμως σ' εκείνον που χρησιμοποιεί αυθαίρετα το δημόσιο κτήμα η δυνατότητα δικαστικού ελέγχου του γενόμενου από το αρμόδιο όργανο της Διοικήσεως καθορισμού του ύψους της οφειλόμενης αποζημίωσης με ανακοπή κατά του σχετικού πρωτοκόλλου και γι' αυτό δεν παραβιάζονται τα εκ των άρθρων 20 Συντ. και 6 της ΕΣΔΑ δικαιώματα (ΑΠ 1602/2010). Περαιτέρω, η παράλειψη άσκησης της ανακοπής υποδηλώνει σύμφωνα με τις διατάξεις, που έχουν εκτεθεί, αποδοχή του ανταλλάγματος που καθορίστηκε από τη Διοίκηση για την αυθαίρετη χρήση δημοσίου κτήματος και έτσι επέχει θέση οιοσδήποτε συμβάσεως (ΑΕΔ 10/1993), χωρίς τούτο να σημαίνει ότι για τον καθορισμό της αποζημίωσης εφαρμόζονται οι κανόνες περί καταρτίσεως συμβάσεως, αφού συνιστά μορφή αποζημίωσης για μία χωρίς συμβατική σχέση χρήση. Επομένως, ο ως άνω προβλεπόμενος μονομερής καθορισμός μίας τέτοιας αποζημίωσης δεν αντίκειται στην από τα άρθρα 5 παρ. 1 και 3, 106 Συντ. προβλεπόμενη αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων, ούτε και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, αφού η επιβαλλόμενη αποζημίωση αντιστοιχεί στην ωφέλεια που αυθαίρετα αποκόμισε ο χρήστης του δημοσίου κτήματος και επομένως δεν συνεπάγεται χωρίς λόγο στέρηση της περιουσίας αυτού. Εξάλλου, το εν λόγω πρωτόκολλο, σύμφωνα με το άρθρο 1 εδάφ. γ' του β.δ. 619/1965, εκδίδεται από τον αρμόδιο Οικονομικό Έφορο και ήδη, μετά την ισχύ του π.δ. 551/1988 και την έναρξη λειτουργίας των Κτηματικών Υπηρεσιών των Νομαρχιών, οπότε οι αρμοδιότητες των Οικονομικών Εφόρων σχετικά με την επιμέλεια της διαχείρισης και την προστασία της δημόσιας περιουσίας, περιήλθαν στις Κτηματικές Υπηρεσίες, από τον Προϊστάμενο της αρμόδιας Κτηματικής Υπηρεσίας του Δημοσίου, δηλαδή από όργανα της Διοικήσεως με την αντίστοιχη λειτουργική αρμοδιότητα.

Εν προκειμένω, με το δεύτερο λόγο της αίτησης αναίρεσης προβάλλεται κατά της προσβαλλόμενης απόφασης αιτίαση κατ' εκτίμηση, από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ και υποστηρίζεται ότι το Εφετείο, με εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου

και συγκεκριμένα των διατάξεων των άρθρων 5 παρ.1 και 3, 106 παρ. 2 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, απέρριψε τον ισχυρισμό του ανακόπτοντος ότι ο προβλεπόμενος από το νόμο (άρθρο 115 π.δ. 11/1929) μονομερής από το Δημόσιο καθορισμός της αποζημίωσης για την αυθαίρετη χρήση δημοσίου κτήματος συνιστά προσβολή της αρχής της ελευθερίας των συμβάσεων που κατοχυρώνουν και προστατεύουν οι ως άνω διατάξεις. Ομοίως, με τους έκτο και έβδομο λόγους της αναίρεσης προβάλλεται κατά της προσβαλλόμενης απόφαση αιτίαση από τους αριθμούς 1, 8, 9 και 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ και υποστηρίζεται ότι το Εφετείο, με εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και συγκεκριμένα των διατάξεων των άρθρων 101 και 102 του Συντάγματος, απέρριψε τους προβληθέντες με τις προτάσεις του ισχυρισμούς του ανακόπτοντος ότι το ανακοπτόμενο πρωτόκολλο ήταν άκυρο διότι α) εκδόθηκε από όργανο (τον προϊστάμενο της Κτηματικής Υπηρεσίας) χωρίς νόμιμη υπόσταση και β) εκδόθηκε από όργανο που δεν είχε την κατά νόμο αρμοδιότητα δεδομένου ότι αρμόδιο για τη διοίκηση, διαχείριση και χρήση του ποταμού ... είναι το κπ.δ.δ. με την επωνυμία "...". Οι λόγοι αυτοί αναίρεσης πρέπει να απορριφθούν προεχόντως ως αβάσιμοι, αφού σύμφωνα και με τις προπαρατιθέμενες σκέψεις α) ο ως άνω προβλεπόμενος μονομερής καθορισμός της ένδικης αποζημίωσης δεν αντίκειται στην από τα άρθρα 5 παρ. 1 και 3, 106 Συντ. προβλεπόμενη αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων, ούτε και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, β) ο προϊστάμενος της Κτηματικής Υπηρεσίας ... που εξέδωσε το πρωτόκολλο είναι διοικητικό όργανο με νόμιμη υπόσταση και αντίστοιχη λειτουργική αρμοδιότητα, από καμμία διάταξη νόμου δε, δεν προβλέπεται υποκατάσταση αυτού στην έκδοση πρωτοκόλλου στην περίπτωση αυθαίρετης χρήσης δημοσίου κτήματος. Επομένως, το Εφετείο που απέρριψε σιωπηρά τους ανωτέρω μη νόμιμους ισχυρισμούς, δεν υπέπεσε στις επικαλούμενες πλημμέλειες όπως αβάσιμα αιτιάται ο αναιρεσείων.

Από τις διατάξεις των άρθρων 118 αριθ. 4, 520 παρ. 1 και 522 ΚΠολΔ προκύπτει ότι το έγγραφο της εφέσεως πρέπει, μεταξύ των άλλων, να περιέχει αίτηση και τους λόγους αυτής. Και ως προς μεν την αίτηση, αυτή υπάρχει και είναι ορισμένη εάν ζητείται η εξαφάνιση ή μεταρρύθμιση της εκκαλούμενης αποφάσεως ως προς όλες ή μερικές από τις διατάξεις της, σχετικά με το αιτητικό της αγωγής, ανταγωγής κ.λπ., οι δε λόγοι εφέσεως συνίστανται σε ορισμένες αιτιάσεις κατά της εκκαλούμενης αποφάσεως που αναφέρονται είτε σε παραδρομές του εκκαλούντος, είτε σε νομικά ή πραγματικά σφάλματα του δικαστή. Στα τελευταία ανάγεται και η πλημμελής εκτίμηση των αποδείξεων, η οποία επαρκώς προσδιορίζεται με τη μνεία ότι εξ αυτής το δικαστήριο οδηγήθηκε σε εσφαλμένο πόρισμα και διατακτικό, χωρίς να είναι αναγκαία η εξειδίκευση των σφαλμάτων περί την εκτίμηση των αποδείξεων, αφού το Εφετείο εξαιτίας του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της εφέσεως (άρθρο 522 ΚΠολΔ) επανεκτιμά εξ υπαρχής την ουσία της υποθέσεως και κρίνει την ορθότητα του διατακτικού, κατ' άρθρο 534 του ίδιου Κώδικα.

Εν προκειμένω, από μεν το δικόγραφο της εφέσεως του αναιρεσίβλητου προκύπτει ότι αυτό ζήτησε την εξαφάνιση της πρωτόδικης αποφάσεως με την οποία είχε γίνει δεκτή στην ουσία η ανακοπή του αναιρεσειόντος και την απόρριψη αυτής εξ ολοκλήρου, γιατί το πρωτοβάθμιο δικαστήριο είχε προβεί σε πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και εξ αυτής οδηγήθηκε στο συμπέρασμα ότι το κτήμα, του οποίου ο ανακόπτων και ήδη αναιρεσειών έκανε χρήση, δεν ήταν δημόσιο αλλά ιδιωτικό, από δε την πληττόμενη απόφαση προκύπτει ότι το Εφετείο, μετά από εκτίμηση των διεξαχθεισών πρωτοδίκως και προσκομισθεισών

αποδείξουν, τις οποίες και αναφέρει, δέχθηκε ότι η έφεση του αναιρεσιβλήτου ήταν παραδεκτή και βάσιμη στην ουσία, εξαφάνισε την εκκληθείσα απόφαση και, αφού διακράτησε την υπόθεση, απέρριψε την ανακοπή ως ουσιαστικά αβάσιμη. Επομένως το Εφετείο δεν υπέπεσε στην πλημμέλεια του άρθρου 559 αριθ. 14 ΚΠολΔ, αφού η έφεση του αναιρεσιβλήτου ήταν ορισμένη και παραδεκτή και γι' αυτό ο αντίθετος τρίτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Επίσης, με τον ίδιο λόγο ο αναιρεσιβλήτων αποδίδει στο Εφετείο και την από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ αιτίαση ότι δεν έλαβε υπόψη πράγματα, που είχε προτείνει με την προσθήκη των προτάσεων του ενώπιον του Εφετείου, αναφερόμενα στο παραδεκτό του λόγου της εφέσεως και συγκεκριμένα ότι α) το εκκαλούν και ήδη αναιρεσιβλήτο με την έφεσή του διαστρέβλωσε τις παραδοχές της εκκαλούμενης διότι αναφέρθηκε σε ανύπαρκτο σφάλμα αυτής (περί ιδιωτικού χώρου αμμοληψίας) και β) ο λόγος της εφέσεως ήταν για τους επικαλούμενους λόγους αλυσιτελής. Και αυτός ο λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος και πρέπει να απορριφθεί γιατί οι ως άνω ισχυρισμοί δεν συνιστούν πράγματα κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ αλλά νομικά επιχειρήματα, σε κάθε δε περίπτωση δεν προτάθηκαν παραδεκτά αλλά μετά τη συζήτηση της εφέσεως με την προσθήκη των προτάσεων. Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 2 του α.ν. 1219/1938, η εξόρυξη και λήψη άμμου, αμμοχώματος, λίθων, χαλίκων, αμμοκροκάλης (σαβούρας) κ.λπ. από τις θέσεις, που προβλέπει το άρθρο 61 του από 11ης Νοεμβρίου 1929 Δ/τος (όπως έχει τροποποιηθεί και συμπληρωθεί με το άρθρο 1 εδ. 21 του ν. 5234), επιτρέπεται εφεξής μόνον υπό τους καθοριζόμενους στο επόμενο άρθρο (2) όρους, για δε την εν λόγω εξόρυξη και λήψη ουδέν δικαίωμα αμμοληψίας καταβάλλεται. Επίσης, κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του ίδιου αναγκαστικού νόμου, με κοινή απόφαση των αναφερόμενων (στη διάταξη αυτή) Υπουργών, δημοσιευόμενη στην ΕτΚ, ορίζονται σε γενικές κατηγορίες οι χώροι (αρχαιολογικοί, παραλίες κ.λπ.) από τους οποίους απαγορεύεται η εξόρυξη άμμου, αμμοχώματος, λίθων, χαλίκων, αμμοκροκάλης (σαβούρας) κ.λπ. για λόγους υγείας, τουριστικούς, προστασίας τεχνικών έργων ή παρακείμενων κτημάτων και εν γένει δημοσίου συμφέροντος, καθώς και οι όροι οι οποίοι πρέπει να τηρούνται, για τους ίδιους λόγους, κατά την εξόρυξη και τη λήψη άμμου κ.λπ. από τις μη απαγορευμένες θέσεις. Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι καταργείται αποκλειστικά και μόνον η διάταξη του άρθρου 61 του από 11/12 Νοεμβρίου 1929 π.δ. "περί διοικήσεως δημοσίων κτημάτων" το οποίο καθόριζε την δια συμβάσεως με το δημόσιο εκμίσθωση σε ιδιώτη του δικαιώματος "της εξορύξεως άμμου, αμμοχώματος, λίθων κ.λπ. εκ των ποταμών και χειμάρρων εν γένει.." Ουδόλως δε συνάγεται ότι ο νομοθέτης ήθελε με την ίδια διάταξη να καταργήσει και τη διάταξη του άρθρου 115 του ίδιου ως άνω π.δ. με το οποίο θεσμοθετείται η δυνατότητα βεβαιώσεως με πρωτόκολλο, σε βάρος εκείνων που χωρίς συμβατική σχέση καρπώνονται ή κάνουν χρήση δημοσίων κτημάτων, αποζημίωσης για την αυθαίρετη αυτή χρήση του δημοσίου κτήματος.

Εν προκειμένω, ο αναιρεσιβλήτων με τον τέταρτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ μέμφεται την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι απορρίπτοντας ως μη νόμιμο τον παραδεκτά προβληθέντα λόγο της ανακοπής του ότι το ανακοπτόμενο πρωτόκολλο δεν εκδόθηκε νόμιμα γιατί η διάταξη του άρθρου 115 του ίδιου ως άνω π.δ. καταργήθηκε (ειδικά για την περίπτωση απόληψης άμμου) με το άρθρο 1 του α.ν. 1219/1938 που κατάργησε το άρθρο 61 του ως άνω π.δ., παραβίασε με εσφαλμένη

εφαρμογή τις ως άνω διατάξεις ουσιαστικού δικαίου. Όμως, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες αιτιολογίες, ο λόγος είναι αβάσιμος, αφού με την καταργηθείσα διάταξη του άρθρου 61 ρυθμιζόταν η δύναμη συμβατικής σχέσεως αμμοληψία κ.λπ., ουδόλως δε συνάγεται ότι ο νομοθέτης ήθελε με την ίδια διάταξη να καταργήσει και τη διάταξη του άρθρου 115 του ίδιου ως άνω π.δ., με το οποίο θεσμοθετείται η δυνατότητα βεβαιώσεως με πρωτόκολλο, σε βάρος εκείνων που χωρίς συμβατική σχέση καρπώνονται ή κάνουν χρήση δημοσίων κτημάτων, αποζημίωσης για την αυθαίρετη αυτή χρήση του δημοσίου κτήματος και συνεπώς ορθά το Εφετείο εφάρμοσε την ως άνω διάταξη του άρθρου 115 και απέρριψε ακολούθως τον ως άνω λόγο της ανακοπής ως μη νόμιμο. Με τον πέμπτο λόγο της αίτησης αναίρεσης προσάπτεται στο Εφετείο η από το άρθρο 559 αριθμ.1 (όχι και 19) ΚΠολΔ πλημμέλεια της εσφαλμένης εφαρμογής νόμου, συνιστάμενης στο ότι εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση έχουν οι διατάξεις του α.ν.1219/1938 και όχι οι διατάξεις του άρθρου 115 του από 11/12-1929 π.δ/τος που εφάρμοσε η προσβαλλόμενη απόφαση. Ο λόγος είναι απορριπτέος, προεχόντως, ως στηριζόμενος επί αναληθούς προϋποθέσεως από ουσιαστικής και νομικής άποψης, δεδομένου ότι όπως προαναφέρθηκε στον αμέσως προηγούμενο αναιρετικό λόγο, με τις διατάξεις του α.ν.1219/1938, καταργήθηκε η δύναμη συμβατικής σχέσης αμμοληψία και όχι η θεσμοθετημένη με το άρθρο 115 του ως άνω π.δ/τος δυνατότητα βεβαιώσεως αποζημίωσης με πρωτόκολλο σε βάρος εκείνων που χωρίς συμβατική σχέση καρπώνονται ή κάνουν χρήση δημοσίου κτήματος.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 12 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται και αν το δικαστήριο παραβίασε τους ορισμούς του νόμου σχετικά με τη δύναμη των αποδεικτικών μέσων, ενώ κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 11 περ. α' , αναίρεση επιτρέπεται αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που ο νόμος δεν επιτρέπει. Από την παραβολή των εν λόγω διατάξεων προκύπτει ότι ο λόγος αναίρεσεως από το άρθρο 559 αριθ. 12 ΚΠολΔ προϋποθέτει ότι είναι παραδεκτό το συγκεκριμένο αποδεικτικό μέσο, ενώ ο αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 αριθ. 11 ΚΠολΔ συντρέχει όταν γίνεται παραδεκτό ένα αποδεικτικό μέσο χωρίς την ύπαρξη των όρων του παραδεκτού. Εξάλλου, για το ορισμένο του λόγου από το πιο πάνω άρθρο 559 αριθ. 11 ΚΠολΔ, πρέπει να εκτίθεται στο αναιρετήριο, α) ποιά είναι τα αποδεικτικά μέσα που έλαβε υπόψη το δικαστήριο, τα οποία ο νόμος δεν επιτρέπει, β) ο ισχυρισμός προς απόδειξη του οποίου έχει ληφθεί υπόψη το αποδεικτικό μέσο, που δεν το επιτρέπει ο νόμος και γ) ο λόγος για τον οποίο ήταν ανεπίτρεπτα από το νόμο τα αποδεικτικά μέσα.

Συνεπώς ο όγδοος λόγος αναίρεσεως με τον οποίο -κατ' ορθή εκτίμηση- αποδίδεται στο Εφετείο η πλημμέλεια από το άρθρο 559 αριθ. 11 περ. α' ΚΠολΔ, διότι έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που ο νόμος δεν επιτρέπει και συγκεκριμένα "σειρά εγγράφων παραχθέντων από το ίδιο το Ελληνικό Δημόσιο ... φωτογραφίες, τοπογραφικό διάγραμμα, έκθεση αυτοψίας, φωτοερμηνεία", είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, δεδομένου ότι κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων κατά την οποία εκδικάσθηκε η ανακοπή και η έφεση αρκεί η πιθανολόγηση (ακόμη και αν δεν πρόκειται για γνήσια ασφαλιστικά μέτρα αλλά εφαρμόζεται κατά παραπομπή η διαδικασία αυτή- βλ. ΑΠ 287/2016). Επομένως, είναι επιτρεπτά και αποδεικτικά μέσα και αν ακόμη δεν πληρούν τους όρους του νόμου υπό τον όρο ότι αναγνωρίζονται από το νόμο και είναι πρόσφορα κατά την κρίση του δικαστηρίου για το σχηματισμό της πιθανολόγησης αυτού ως προς την αλήθεια των πραγματικών περιστατικών (ΑΠ 752/2014). Το επικαλούμενο από τον αναιρεσείοντα γεγονός ότι

εκδόθηκαν από το αναιρεσίβλητο και τα όργανά του για να υποστηρίξουν το εκδοθέν πρωτόκολλο δεν τα καθιστά ανυπόστατα αποδεικτικά μέσα. Για την ίδια ως άνω δικαιολογητική αιτία είναι απορριπτέος και ο ένταος λόγος αναιρέσεως, σύμφωνα με τον οποίο αποδίδεται στο δικαστήριο της ουσίας κατ' εκτίμηση η από τον αριθμό 11 περ. α' του άρθρου 559 ΚΠολΔ (και όχι από τους αριθμούς 1 και 19) αιτίαση ότι έλαβε υπόψη το από Αυγούστου 1999 τοπογραφικό του Γ. Ν., το οποίο όμως ήταν κατά τον αναιρεσείοντα άκυρο ως συνταχθέν από πρόσωπο που δεν είχε την προς τούτο ικανότητα. Κατά τη διάταξη του άρθρου 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, η εκτίμηση από το δικαστήριο της ουσίας πραγματικών γεγονότων και ιδιαίτερα η στάθμιση τη αξίας κάθε αποδεικτικού μέσου δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου, εκτός αν παραβιάστηκαν κανόνες δικαίου, στους οποίους συμπεριλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί ή αν υπάρχει λόγος αναίρεσης κατά το άρθρο 559 αριθ. 19 και 20. Στην προκειμένη περίπτωση, με το δέκατο λόγο αναίρεσης πλήττεται η ανέλεγκτη κρίση του Εφετείου περί πραγματικών γεγονότων και ειδικότερα για την εκτίμηση των αποδείξεων αναφορικά με το αν η αμμοληψία έγινε από κοίτη ποταμού ή από παρακείμενο ιδιωτικό, υπό το πρόσχημα της παραβίασεως κανόνων της αποδεικτικής διαδικασίας χωρίς ωστόσο να αποδίδεται άλλη πλημμέλεια στην προσβαλλόμενη απόφαση. Επομένως, ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος. Οι ειδικότερες αιτιάσεις του αναιρεσείοντος με τις οποίες επιχειρείται θεμελίωση αναιρετικών πλημμελειών από το άρθρο 559 αριθμ.8, 11 και 12 ΚΠολΔ, ότι το Εφετείο α)δεν έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό του σταθμίσεως της αξιοπιστίας του μάρτυρα Ν. ο οποίος ήταν εξαιρετέος, ως νόμιμος εκπρόσωπος του αναιρεσιβλήτου, ταυτιζόμενος με αυτό λόγω της ιδιότητάς του ως μηνυτή και συντάκτη της έκθεσης αυτοψίας και του τοπογραφικού και β)παραβίασε τους ορισμούς του νόμου σχετικά με την δύναμη των αποδεικτικών μέσων, με το να προσδώσει ιδιαίτερη αποδεικτική δύναμη στην κατάθεση του μάρτυρα Ν., δεχόμενο ότι όσα βεβαίωσαν ο μάρτυρας του ίδιου και οι μάρτυρες στις ένορκες βεβαιώσεις του αντικρούονται από την κατάθεση του ως άνω μάρτυρα Ν., είναι απαράδεκτος, προεχόντως διότι τα επικαλούμενα περιστατικά ούτε "πράγμα" κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθμ.8 ΚΠολΔ συνιστούν, ούτε καθιστούν εξαιρετέο τον μάρτυρα Ν., ούτε το Εφετείο προσέδωσε, ιδιαίτερη αποδεικτική δύναμη στην κατάθεση αυτού. Ο αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 αριθ. 11 περ. γ' ΚΠολΔ ιδρύεται, όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν είτε προς άμεση απόδειξη είτε για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων. Κατά την έννοια της προαναφερομένης διάταξης για την ίδρυσή του λόγου αυτού αναίρεσης αρκεί και μόνη η ύπαρξη αμφιβολιών για την λήψη από το δικαστήριο προσκομισθέντων με επίκληση αποδεικτικών μέσων, τα οποία το δικαστήριο έχει υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 335, 338, 339 και 346 ΚΠολΔ χωρίς όμως να είναι αναγκαίο να γίνεται ειδική και χωριστή αξιολόγηση καθενός από αυτά κατ' αντιδιαστολή προς τα λοιπά έγγραφα και εν γένει προς τα άλλα αποδεικτικά μέσα, τα οποία φέρονται ότι λήφθησαν υπόψη προς σχηματισμό της κρίσης του. Στην προκειμένη περίπτωση, με τους ενδέκατο και δέκατο έβδομο (κατά το τρίτο σκέλος του) λόγους αναίρεσης από τον αριθμό 11 περ. γ' του άρ. 559 ΚΠολΔ προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη τα λεπτομερώς προσδιοριζόμενα αποδεικτικά μέσα (έγγραφα, ένορκες βεβαιώσεις και τεκμήρια) που ο αναιρεσείων προσκόμισε με επίκληση στο εκδόν την προσβαλλομένη απόφαση δικαστήριο. Ομοίως, με τα δύο πρώτα σκέλη του εικοστού (κατ' ορθή αρίθμηση) λόγου αναιρέσεως από τον ίδιο αριθμό προβάλλεται περαιτέρω και η αιτίαση ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη τα

λεπτομερώς προσδιοριζόμενα αποδεικτικά μέσα (έγγραφα, ένορκες βεβαιώσεις και τεκμήρια) που ο αναιρεσείων προσκόμισε με επίκληση στο εκδόν την προσβαλλόμενη απόφαση δικαστήριο για την απόδειξη της αξίας ανά κ.μ. του αμμοχάλικου. Από τη ρητή, όμως, αναφορά στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση της βεβαιώσεως ότι το δικαστήριο της ουσίας, για τον σχηματισμό του αποδεικτικού του πορίσματος έλαβε υπόψη του όλα τα έγγραφα και τις ένορκες βεβαιώσεις που οι διάδικοι προσκόμισαν και επικαλέσθηκαν, σε συνδυασμό με το όλο περιεχόμενο της απόφασης, δεν καταλείπεται αμφιβολία ότι το Εφετείο έλαβε υπόψη και τα αποδεικτικά αυτά μέσα και επομένως οι λόγοι αυτοί πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Με το πρώτο σκέλος (παρ. 12.1 και 12.2) του δωδέκατου λόγου αναιρέσεως ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια ότι το Εφετείο έλαβε υπόψη του πράγμα που δεν προτάθηκε από το αναιρεσίβλητο και συγκεκριμένα ότι "κατά την αυτοψία της 25.5.1999 αυτός (ο αναιρεσείων) δεν προέβαλε τον ισχυρισμό ότι έκανε αμμοληψία από ιδιωτική έκταση ούτε υπόδειξε τη θέση της έκτασης αυτής". Ο λόγος όμως αυτός είναι απαράδεκτος διότι τα συμπεράσματα ή τα επιχειρήματα των διαδίκων ή του δικαστηρίου, όπως το ανωτέρω, δεν συνιστούν "πράγματα" κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ. Ομοίως, με το πρώτο σκέλος του δέκατου έβδομου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια ότι απέρριψε ως αβάσιμο τον λόγο της ανακοπής του σύμφωνα με τον οποίο σε κάθε περίπτωση η έκταση της γενόμενης αμμοληψίας ήταν μικρότερη από την αναφερόμενη στο πρωτόκολλο και επομένως ανάλογα μικρότερη ήταν και η αποζημίωση που έπρεπε να υποχρεωθεί να πληρώσει, μολοντί επί του ισχυρισμού του αυτού το αναιρεσίβλητο κανένα ισχυρισμό δεν αντέταξε και επομένως έλαβε υπόψη του (αρνητικό) ισχυρισμό που ωστόσο το αναιρεσίβλητο δεν πρόβαλε. Ο λόγος όμως αυτός ελέγχεται ως απαράδεκτος διότι δεν αποτελούν "πράγματα" κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ η άρνηση -αιτιολογημένη ή όχι- της αγωγής και του λόγου μίας ανακοπής όπως εν προκειμένω συνιστούν τα επικαλούμενα περιστατικά ή τα επιχειρήματα ή συμπεράσματα του δικαστηρίου ή των διαδίκων που αντλούνται από την εκτίμηση των αποδείξεων και που δεν έχουν αυτοτέλεια (ΟλομΑΠ 469/1984).

Ο προβλεπόμενος από τον αριθμό 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγος αναίρεσης για παραμόρφωση εγγράφου συνίσταται στο διαγνωστικό λάθος της απόδοσης από το δικαστήριο της ουσίας σε αποδεικτικό, με την έννοια των άρθρων 339 και 432 ΚΠολΔ έγγραφο, περιεχομένου καταδήλως διαφορετικού από το αληθινό, εξαιτίας του οποίου καταλήγει σε πόρισμα επιζήμιο για τον αναιρεσειόντα. Δεν περιλαμβάνει όμως και την περίπτωση που το δικαστήριο, από την εκτίμηση και αξιολόγηση του αληθινού περιεχομένου του εγγράφου, έστω και εσφαλμένα, καταλήγει σε συμπέρασμα αντίθετο από εκείνο που θεωρεί ως ορθό ο αναιρεσείων, γιατί τότε πρόκειται για αιτίαση σχετική με την εκτίμηση πραγμάτων, η οποία δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο. Πρέπει δε την παραπάνω επιζήμια κρίση του για τον αναιρεσειόντα να σχημάτισε το δικαστήριο της ουσίας αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο από το έγγραφο που φέρεται ότι παραμορφώθηκε, προϋπόθεση, η οποία δεν συντρέχει, όταν το εν λόγω έγγραφο εκτιμήθηκε μαζί με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξαιρείται η σημασία του σε σχέση με το πόρισμα για την αλήθεια ή αναλήθεια του γεγονότος που αποδείχθηκε, γιατί στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν είναι δυνατή η εξακρίβωση της ιδιαίτερης αποδεικτικής σημασίας του (ΑΠ

130/2012). Στη κρινόμενη περίπτωση, με το τρίτο μέρος του δωδέκατου λόγου (παρ. 12.4) της αιτήσεως, αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τις αιτιάσεις ότι το Εφετείο, αν και η από 25.5.1999 έκθεση αυτοψίας που προσκόμισε και επικαλέσθηκε το αναιρεσίβλητο ανέφερε στο περιεχόμενό της ότι την αμμοληψία έκανε όχι ο αναιρεσείων ατομικά, αλλά η εταιρία "... ΕΠΕ", εν τούτοις η προσβαλλόμενη δέχθηκε ότι την έκανε ο αναιρεσείων ατομικά, παραμορφώνοντας το περιεχόμενο του ανωτέρω εγγράφου. Ο λόγος αυτός, όπως προβάλλεται, είναι απαράδεκτος διότι αφενός το εν λόγω έγγραφο εκτιμήθηκε από το Εφετείο μαζί με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξαιρείται η σημασία του σε σχέση με το αποδεικτικό του πόρισμα και αφετέρου διότι η προβαλλόμενη αιτίαση συνάπτεται με το ουσιαστικό συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο, μετά από συνεκτίμηση του ανωτέρω εγγράφου με τα λοιπά αποδεικτικά μέσα, με αποτέλεσμα να μην στοιχειοθετείται η ως άνω αναιρετική πλημμέλεια. Κατά το άρθρο 559 αριθ. 11 περ. β ιδρύεται λόγος αναιρέσεως και αν το δικαστήριο της ουσίας παρά το νόμο έλαβε υπόψη αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν. Στο Εφετείο η επίκληση των αποδεικτικών μέσων μπορεί να γίνει είτε με τις προτάσεις της συζήτησης μετά την οποία εκδόθηκε η απόφαση, είτε κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 240 ΚΠολΔ με αναφορά σε συγκεκριμένο μέρος των προσκομιζόμενων προτάσεων προηγούμενης συζήτησης, όπου γίνεται σαφής και ορισμένη επίκληση αυτών (ΟλομΑΠ 9/2000). Θεωρείται δε ότι το αποδεικτικό μέσο του οποίου έγινε νόμιμη επίκληση έχει και προσκομιστεί, εφόσον η απόφαση δεν βεβαιώνει το αντίθετο (ΑΠ 360/2008). Κατά την αληθινή έννοια της διάταξης του άρθρου 559 αριθ. 11 ΚΠολΔ, που προκύπτει από το συνδυασμό αυτής με εκείνες των άρθρων 106, 237 παρ. 1 στοιχ. β, 453 και 524 παρ. 1 του ΚΠολΔ, ως αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν νοούνται και εκείνες των οποίων δεν έγινε σαφής και ορισμένη επίκληση με τις προτάσεις του διαδίκου που τις προσκόμισε. Σαφής και ορισμένη είναι η επίκληση εγγράφου, όταν είναι ειδική και από αυτή προκύπτει η ταυτότητά του. Καμία όμως διάταξη νόμου δεν επιβάλλει στον επικαλούμενο αποδεικτικά έγγραφα διάδικο να αναφέρει την ημεροχρονολογία εκδόσεως καθενός ή τον τυχόν υπάρχοντα αριθμό πρωτοκόλλου αυτών ή άλλο μερικότερο στοιχείο για την εξειδίκευσή του, ούτε το δικαστήριο, προκειμένου να αιτιολογήσει την απόφασή του, έχει υποχρέωση να αναφέρει τέτοια στοιχεία κάθε αποδεικτικού εγγράφου. Αρκεί να μην γεννάται αμφιβολία για την ταυτότητα του επικαλούμενου και προσκομιζόμενου εγγράφου (ΑΠ 56/2016, ΑΠ 2182/2007). Αναλόγως και επί φωτογραφιών που συνιστούν επίσης έγγραφα αρκούν για την επίκλησή τους τόσα στοιχεία όταν προκύπτει κάθε φορά η ταυτότητά τους, χωρίς να είναι απαραίτητη οπωσδήποτε η λεπτομερής αναφορά του χρόνου λήψης αυτών, του προσώπου που τις έλαβε και του περιεχόμενου που ειδικότερα κάθε μία απεικονίζει. Στην προκείμενη περίπτωση, με το πρώτο σκέλος του δέκατου τρίτου λόγου της αναιρέσεως προβάλλεται η από τον αριθμό 11 β' του άρθρου 559 ΚΠολΔ αιτίαση ότι το Εφετείο έλαβε υπόψη του αποδεικτικά έγγραφα και ειδικότερα 12 φωτογραφίες των οποίων δεν έγινε νόμιμη επίκληση και προσκομιδή, διότι περιγράφονταν αόριστα και δεν προσδιορίζονταν η ταυτότητά τους με ειδικό τρόπο. Όπως, όμως, προκύπτει από το προσκομιζόμενο αντίγραφο των ενώπιον του Εφετείου προτάσεων του αναιρεσίβλητου, αυτός είχε επικαλεσθεί, πλην άλλων και τα έγγραφα αυτά, δηλαδή τις επίμαχες φωτογραφίες, καταγράφοντας στις προτάσεις του (σελ. 7) ότι επικαλείται και προσκομίζει "12 αντίτυπα φωτογραφιών ληφθεισών με τη φωτογραφική μηχανή της Κτηματικής Υπηρεσίας Αχαΐας", ενώ περαιτέρω (σελ. 2), αναφερόμενος στις φωτογραφίες αυτές, τις

διευκρινίζει ως "ληφθείσες με την υπηρεσιακή φωτογραφική μηχανή του υπηρεσιακού κλιμακίου αυτοψίας" και ότι πρόκειται για "φωτογραφικές λήψεις του χώρου και της θέσεως αμμοληψίας". Σύμφωνα και με τα προαναφερόμενα, η επίκληση αυτή είναι σαφής και ορισμένη, χωρίς να απαιτείται η αναφορά και άλλων λεπτομερέστερων ή μερικότερων στοιχείων, αφού προσδιορίζεται το είδος των εγγράφων (φωτογραφίες), ο αριθμός τους, το θέμα τους και ο υπηρεσιακός λήπτης αυτών, έτσι ώστε (σε συνδυασμό με το ότι δεν γίνεται επίκληση άλλων φωτογραφιών) να μη δημιουργείται αμφιβολία για την ταυτότητά τους. Τέλος, η βεβαίωση του Εφετείου περί προσκομιδής των φωτογραφιών (σελ. 5 και 10) ως αναγόμενη σε πράγματα δεν υπόκειται, κατ' άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, στον έλεγχο του Αρείου Πάγου. Επομένως, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο λόγος αυτός της αναίρεσης. Ο ίδιος λόγος κατά το δεύτερο μέρος του από το άρθρο 559 αριθμ.20 ΚΠολΔ με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο, δεχόμενο ότι στις προαναφερόμενες φωτογραφίες απεικονίζεται "η ενεργός κοίτη του ποταμού ... όπως είχε διαμορφωθεί το Μάιο 1999 συνεπεία των παράνομων επεμβάσεων του εφεσιβλήτου", παραμόρφωσε το περιεχόμενο των εγγράφων αυτών διότι τέτοιο συμπέρασμα δεν μπορούσε να εξαχθεί από τις εν λόγω φωτογραφίες, είναι απαράδεκτος διότι, αφενός οι εν λόγω φωτογραφίες εκτιμήθηκαν από το Εφετείο μαζί με άλλα αποδεικτικά μέσα ως ενίσχυση αυτών (σελ. 10), χωρίς να εξαιρείται η σημασία τους σε σχέση με το αποδεικτικό τους πόρισμα και αφετέρου διότι η προβαλλόμενη αιτίαση συνάπτεται με το ουσιαστικό συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο, μετά από συνεκτίμηση των φωτογραφιών αυτών με τα λοιπά αποδεικτικά μέσα, με αποτέλεσμα να μην στοιχειοθετείται η ως άνω αναιρετική πλημμέλεια σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στον αμέσως προηγούμενο λόγο για τη θεμελίωση του. Ειδικότερα, το πόρισμα του Εφετείου ότι "στις φωτογραφίες απεικονίζεται η ενεργός κοίτη του ποταμού ... όπως είχε διαμορφωθεί κατά το Μάιο 1999 συνεπεία παρανόμων επεμβάσεων του εφεσιβλήτου, ο σαφής διαχωρισμός αυτής (ενεργού κοίτης) από τις παραποτάμιες εκτάσεις λόγω της μεταξύ αυτών υφισταμένης υψομετρικής διαφοράς, ορισμένες θέσεις απολήψεως αμμοχάλικου, συσσωρευμένες ποσότητες αμμοχάλικου και ορισμένα μηχανήματα" δεν συνιστούν παραμόρφωση του πραγματικού περιεχομένου των φωτογραφιών, δεδομένου ότι από την επισκόπηση των 12 φωτογραφιών με τυπωμένη ημερομηνία 30.8.1999 και την ένδειξη "σχετικά δημοσίου Νο 5" προκύπτει ότι το περιεχόμενο των φωτογραφιών ταυτίζεται με τα περιγραφόμενα ως άνω από το Εφετείο. Η εκτίμηση του Εφετείου ότι "απεικονίζεται η ενεργός κοίτη του ποταμού ... όπως είχε διαμορφωθεί κατά το Μάιο 1999 συνεπεία παρανόμων επεμβάσεων του εφεσιβλήτου" δεν συνιστά σφάλμα ανάγνωσης των φωτογραφιών, αλλά αποδεικτικό πόρισμα διαφορετικό από εκείνο που ο αναιρεσείων θεωρεί σωστό, κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθμ.20 ΚΠολΔ, έγγραφα η παραμόρφωση του περιεχομένου των οποίων ιδρύει τον από τη διάταξη αυτή προβλεπόμενο αναιρετικό λόγο, είναι τα κατ' άρθρο 339 και 432 επ. ΚΠολΔ αποδεικτικά έγγραφα, που παρέχουν άμεση ή έμμεση απόδειξη κατά του αντιδίκου του επικαλουμένου και προσκομίζοντος αυτά. Δεν αποτελούν όμως έγγραφα με την παραπάνω έννοια εκείνα στα οποία αποτυπώνεται άλλο αποδεικτικό μέσο όπως οι γνωμοδοτήσεις πραγματογνωμόνων ή προσώπων που έχουν ειδικές γνώσεις επιστήμης ή τέχνης σε ζητήματα που αφορούν εκκρεμή δίκη, τα πρακτικά συνεδριάσεως των δικαστηρίων και οι εισηγητικές εκθέσεις κατά το μέρος τους που περιέχουν καταθέσεις μαρτύρων, και οι ένορκες βεβαιώσεις ενώπιον ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου (ΑΠ 1843/2014, ΑΠ 935/2014, 701/1991). Επομένως, ο δέκατος τέταρτος λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 20

του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο της από 20.1.2003 εκθέσεως φωτοερμηνείας του ... που συνετάγη κατόπιν αιτήματος της Κτηματικής Υπηρεσίας Νομού Αχαΐας και προσκομίστηκε από το αναιρεσίβλητο, παραβλέποντας ότι στις ερμηνευόμενες φωτογραφίες απεικονίζονται οι εγκαταστάσεις της εταιρίας "... ΕΠΕ" και όχι κάποια ατομική επιχείρηση του αναιρεσειόντος, είναι अपαράδεκτος, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν. Επίσης, ο δέκατος έβδομος λόγος αναιρέσεως (κατά το δεύτερο αυτού σκέλος), με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση διότι το Εφετείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αναφερόμενων ενόρκων βεβαιώσεων τρίτων, τις οποίες ο αναιρεσειών προσκόμισε και επικαλέσθηκε κατά το άρθρο 270 παρ. 2 ΚΠολΔ, είναι απαράδεκτος, για τον ίδιο ως άνω δικαιολογητικό λόγο. Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 του ΚΠολΔ, λόγος αναίρεσης, για ευθεία παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ιδρύεται αν αυτός δεν εφαρμόστηκε ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή αν εφαρμόστηκε, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή. Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών που ανελέγκτως δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο και ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν φανερή την παραβίαση. Τούτο συμβαίνει όταν το δικαστήριο εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν δεν ήταν αρκετά για την εφαρμογή του ή δεν εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε αρκούσαν για την εφαρμογή του, καθώς και όταν προέβη σε εσφαλμένη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών σε διάταξη στο πραγματικό της οποίας αυτά δεν υπάγονται. Περαιτέρω από τη διάταξη της παρ.1 του άρθρου 1072 ΑΚ, σε συνδυασμό προς εκείνες των άρθρων 966, 967 και 968 του ίδιου Κώδικα, σαφώς συνάγεται ότι ο μη πλεύσιμος ποταμός που ρέει με ελεύθερη και αέναη ροή και το καταλαμβανόμενο από την κοίτη του έδαφος είναι κοινής χρήσεως και εκτός συναλλαγής πράγματα και ανήκουν στο Δημόσιο, εφόσον δεν ανήκουν σε δήμο ή κοινότητα ή ο νόμος δεν ορίζει διαφορετικά (ΟλομΑΠ 24/2001, ΑΠ 867/2007).

Εν προκειμένω, ο ανακόπτων και ήδη αναιρεσειών με τον υπό στοιχεία

ΙΒ λόγο της ανακοπής του ισχυρίσθηκε ότι το πρωτόκολλο έπρεπε να ακυρωθεί γιατί η εδαφική έκταση από την οποία έκανε αμμοληψία δεν αποτελούσε δημόσιο κτήμα και συγκεκριμένα κοίτη του (μη πλεύσιμου) ποταμού ..., αλλά ιδιωτικό κτήμα κείμενο εκτός της κοίτης του ποταμού αυτού που ανήκε εν μέρει στην ... και εν μέρει στις Γ. Τ. και Ε. Τ.. Το Εφετείο επί του λόγου αυτού που είχε γίνει δεκτός από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε τα εξής: "Μετά από προφορική καταγγελία ιδιώτη στο Αστυνομικό Τμήμα Αιγίου για παράνομη αμμοληψία στην κοίτη του ποταμού ..., η οποία, ως πράγμα κοινής χρήσεως, εφόσον δεν ανήκει σε δήμο ή κοινότητα, ανήκει στο Δημόσιο ... στις 25-5-1999 οι αρμόδιοι υπάλληλοι της Κτηματικής Υπηρεσίας Αχαΐας Γ. Ν. και Π. Κ. με τη συνδρομή και του αστυφύλακα Χ. Γ. του άνω Α.Τ. μετέβησαν στον ποταμό ... και συγκεκριμένα στο τμήμα αυτού που διέρχεται από τη θέση "... της περιφέρειας της πρώην κοινότητας ..., στο ύψος της ..., προκειμένου να ελέγξουν το βάσιμο της καταγγελίας. Κατά την έρευνα αυτή βρέθηκε εντός της ενεργού κοίτης του ποταμού ... "ντεπό" από υλικό επεξεργασμένο από σπαστήρα, ο οποίος ήταν εγκατεστημένος σε παραποτάμια ιδιωτική έκταση και λειτουργούσε την

ημέρα εκείνη και ένα φορτηγό αυτοκίνητο μάρκας ... χωρίς αριθμό κυκλοφορίας στο οποίο φόρτωνε επεξεργασμένο υλικό ο υπ' αριθμ. ... φορτωτής. Στο σημείο εκείνο βρέθηκε και ο εφεισίβλητος ο οποίος δήλωσε ότι είναι υπεύθυνος του εργοταξίου και αμέσως μετέβη προς το σπασηροτριβείο, το οποίο από τη στιγμή εκείνη έπαυσε να λειτουργεί. Στην συνέχεια ο εφεισίβλητος επέστρεψε προς το μέρος των υπαλλήλων, ο δε χειριστής του σπαστήρα έτρεξε εντός της κοίτης του ποταμού δίνοντας την εντύπωση ότι ήθελε να ειδοποιήσει άλλους εργαζομένους εντός της κοίτης. Πραγματικά, οι ανωτέρω υπάλληλοι παρακολούθησαν το χειριστή του σπαστήρα που σε απόσταση 250 μέτρων περίπου από το σπαστήρα αντίκρυσαν άλλο φορτηγό αυτοκίνητο μάρκας ... χωρίς αριθμό κυκλοφορίας να απομακρύνεται από την ενεργό κοίτη του ποταμού άδειο και ένα άλλο φορτωτή εντός της κοίτης του ποταμού καθώς και δύο άτομα, τα οποία ετράπησαν εις φυγή και εξαφανίσθηκαν. Σε απόσταση 150 μέτρων περίπου από τα ανωτέρω οχήματα εντός της ενεργού κοίτης του ποταμού διαπιστώθηκε πρόσφατη έναρξη αμμοληψίας, ενώ σε χώρο της ενεργού κοίτης, επάνω από το ύψος του σπασηροτριβείου υπήρχε σε σωρούς αμμοχάλικο, το οποίο είχε εξαχθεί πρόσφατα από την κοίτη. Συνεχιζόμενης της έρευνας διαπιστώθηκε ότι ο εφεισίβλητος είχε προβεί σε παράνομη αμμοληψία, ήτοι χωρίς προηγούμενη σχετική άδεια της αρμόδιας Κτηματικής Υπηρεσίας του Δημοσίου καθώς και άδεια της Επιτροπής του άρθρου 100 του Π. Δ 284/1988, από διάφορες θέσεις της ενεργού κοίτης του ανωτέρω ποταμού στο ύψος της Μετά την επιτόπιο έρευνα των ανωτέρω υπαλλήλων της Κτηματικής Υπηρεσίας Αχαΐας για την οποία συντάχθηκε και η σχετική από 25-5-1999 έκθεση αυτοψίας και σε μεταγενέστερο χρόνο ο υπάλληλος Γ. Ν., προϊστάμενος της ... και εργοδηγός δομικών έργων, προέβη στην επιμέτρηση των χώρων (ογκομέτρηση) της γενομένης από τον εφεισίβλητο παράνομης αμμοληψίας και συνέταξε και το αναφερόμενο στο ανακοπτόμενο πρωτόκολλο από μηνός Αυγούστου 1999 τοπογραφικό διάγραμμα στο οποίο απεικονίζονται με λεπτομέρεια κατά διατομές οι παράνομες επεμβάσεις του εφεισίβλητου, δηλαδή το βάθος και το πλάτος των εκσκαφών οι οποίες δημιούργησαν τεράστιες συνεχόμενες λακκούβες σε τμήμα της ενεργού κοίτης του ποταμού συνολικού μήκους 208,80 μέτρων που αρχίζει από κατασκευασμένο αναβαθμό για την επιβράδυνση της ροής των υδάτων και βρίσκεται στην προαναφερόμενη θέση "... και στο ύψος της Από την ανωτέρω ογκομέτρηση προέκυψε ότι εντός της ενεργού κοίτης του ποταμού ... είχαν ανασκαφεί συνεχόμενοι χώροι, συνολικού όγκου 25.557,20 κυβ. μέτρων, γεγονός που σαφώς υποδηλώνει ότι ίσου όγκου ποσότητα αμμοχάλικου είχε εξορυχθεί από τους χώρους αυτούς και όχι ποσότητα 28.112,90 κ. μ., όπως αναφέρεται στο ανακοπτόμενο πρωτόκολλο.... Επίσης με τους υπό στοιχείο

II-ΒΓ λόγους της ανακοπής ο ανακόπτων ισχυρίσθηκε, ότι πραγματοποίησε αμμοληψία από παραποτάμια ιδιωτική έκταση ανήκουσα κατά κυριότητα εν μέρει στην ... και εν μέρει στην Γ. χα Χ. Τ. και τη θυγατέρα της Ε. Χ. Τ., η οποία κατά το έτος 1975 είχε καλυφθεί από φερτά υλικά (αμμοκροκάλη) προερχόμενα από τον ποταμό ... συνεπεία προσχώσεων της κοίτης αυτού από κατολισθήσεις. Ο ισχυρισμός αυτός του εφεισίβλητου τον οποίο επιβεβαιώνουν ο επιμελεία αυτού εξετασθείς μαρτυρας και αδελφός του Δ. Κ., δικηγόρος Αθηνών, αλλά και οι ένορκες βεβαιώσεις είναι αβάσιμος, καθόσον τόσο η κατάθεση του ανωτέρω μάρτυρος, όσο και οι επικαλούμενες και προσκομιζόμενες από τον εφεισίβλητο ένορκες βεβαιώσεις αναιρούνται από την κατάθεση και την ένορκη βεβαίωση του μάρτυρος του εκκαλούντος Γ. Ν., στις οποίες αναφέρεται με λεπτομέρεια αλλά και με σαφήνεια η

παρουσία και η παράνομη επέμβαση και εν γένει δραστηριότητα του εφεσιβλήτου εντός της κοίτης του ποταμού Πέραν αυτού, κατά τη διενεργηθείσα την 25-5-1999 αυτοψία από τον εν λόγω μάρτυρα, ο εφεσίβλητος, ο οποίος ήταν παρών, δεν προέβαλε τον ανωτέρω ισχυρισμό ούτε υπέδειξε στο μάρτυρα τις θέσεις της ιδιωτικής εκτάσεως από τις οποίες πραγματοποίησε την αμμοληψία. Η ανωτέρω δε κατάθεση ενισχύεται περαιτέρω από όλα τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα ... Ειδικότερα στις φωτογραφίες απεικονίζεται η ενεργός κοίτη του ποταμού ..., όπως είχε διαμορφωθεί κατά το Μάιο του έτους 1999 συνεπεία των παρανόμων επεμβάσεων του εφεσιβλήτου, ο σαφής διαχωρισμός αυτής (ενεργού κοίτης) από τις παραποτάμιες εκτάσεις λόγω της μεταξύ αυτών υφισταμένης υψομετρικής διαφοράς, ορισμένες θέσεις απολήψεως αμμοχάλικου, συσσωρευμένες ποσότητες αμμοχάλικου και ορισμένα μηχανήματα. Επίσης στην έκθεση φωτοερμηνείας αναφέρεται ότι κατά τη χρονική περίοδο 1945 έως και 1987 τα όρια του ποταμού ... (όχθες) ήταν ευκρινή και ευδιάκριτα. Όσον αφορά τις παραποτάμιες εκτάσεις, αναφέρεται στην ίδια έκθεση, ότι από μεν την ανατολική όχθη είναι έντονα επικλινείς και βραχώδεις καλυπτόμενες κατά θέσεις από ελαιοκρήματα ή πεύκα από δε τη δυτική όχθη, όπου υπάρχουν μόνο οι εγκαταστάσεις σπαστηροτριβείου του εφεσιβλήτου, είναι επίσης επικλινείς με ελαιοκρήματα και δάση, ενώ δεν αναφέρεται ότι οι εν λόγω παραποτάμιες εκτάσεις και ιδίως οι πέραν της δυτικής όχθης του ποταμού είχαν καλυφθεί ποτέ από τα φερτά υλικά (αμμοχάλικο, κροκάλη κλπ). Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο το οποίο με την εκκαλούμενη απόφασή του δέχθηκε ότι η έκταση στην οποία ο εφεσίβλητος πραγματοποίησε την αμμοληψία δεν ανήκει στην κυριότητα του εκκαλούντος αλλά στην κυριότητα της ..., της Γ. χας Χ. Τ. και της Ε. Χ. Τ. και ειδικότερα ότι η αμμοληψία δεν έγινε σε χώρο της κοίτης του ποταμού ... κατ' αποδοχή ως κατ' ουσίαν βάσιμος του υπό στοιχεία II Β και Γ λόγου της ανακοπής, έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων και επομένως πρέπει να γίνει δεκτός ως κατ' ουσίαν βάσιμος ο σχετικός πρώτος λόγος της εφέσεως". Ακολουθώντας, αφού εξαφάνισε την εκκαλούμενη απόφαση, απέρριψε τον αντίστοιχο λόγο της ανακοπής ως αβάσιμο. Έτσι, που έκρινε το Εφετείο, για το ουσιώδες για την έκβαση της δίκης ζήτημα ότι ο αναιρεσείων διενήργησε αυθαίρετα αμμοληψία όχι από παρακείμενη του ποταμού ιδιωτική έκταση, αλλά από την ενεργό κοίτη του (μη πλεύσιμου) ποταμού ..., δηλαδή από δημόσιο κτήμα, ορθά εφάρμοσε (ως προς την ιδιότητα της κοίτης ως κοινοχρήστου και εκτός συναλλαγής κτήματος ανήκοντος στην κυριότητα του αναιρεσίβλητου Δημοσίου) τη διάταξη του άρθρου 967 ΑΚ ούτε στέρησε την απόφαση του από νόμιμη βάση εξαιτίας ανεπαρκών αιτιολογιών, αφού εξέθεσε σ' αυτήν με πληρότητα και σαφήνεια τα πραγματικά γεγονότα που δέχθηκε ως αποδεικνυόμενα, με βάση τα οποία κατέληξε στην παραπάνω κρίση του για την εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 967 ΑΚ, την οποία έτσι δεν παραβίασε εκ πλαγίου. Επομένως, οι δέκατος πέμπτος (σε συνδυασμό με τον δέκατο έκτο και το δεύτερο σκέλος του δωδέκατου λόγου της αναίρεσης -παρ. 12.3) εκ του άρθρου 559 αριθ. 1 και 19 του ΚΠολΔ λόγοι αναίρεσης, με τους οποίους ο αναιρεσείων προβάλλει την αιτίαση ότι το Εφετείο, δεχόμενο ότι η αμμοληψία έγινε από κοινόχρηστο πράγμα και συγκεκριμένα από κοίτη ποταμού, παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου τη διάταξη του άρθρου 967 ΑΚ, την οποία εφάρμοσε ενώ δεν ήταν εφαρμοστέα γιατί δεν αποδείχθηκε ότι επρόκειτο για κοίτη ποταμού με ελεύθερη και αέναη ροή ύδατος, είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν. Ειδικότερα, για το πόρισμα του Εφετείου ότι η αμμοληψία έγινε από δημόσιο κτήμα αρκούσαν οι παραδοχές ότι η ένδικη αμμοληψία έγινε από την ενεργό κοίτη του ποταμού ..., χωρίς να είναι αναγκαία και η ρητή αναφορά

ότι εντός της κοίτης "έρρευ αενάως και ελευθέρως το ύδωρ του ποταμού αυτού", όπως υποστηρίζει ο αναιρεσείων. Και τούτο διότι αυτός, στον προαναφερόμενο λόγο της ανακοπής του, δεν αμφισβήτησε την ιδιότητα του εν λόγω ποταμού και της κοίτης του ως δημόσιου κτήματος, αλλά αρνήθηκε ότι η αμμοληψία έγινε από την ενεργό κοίτη του ποταμού. Όπως προαναφέρθηκε, ισχυρίσθηκε ότι το πρωτόκολλο έπρεπε να ακυρωθεί γιατί δεν έκανε αμμοληψία από την κοίτη του ποταμού, αλλά από παρακείμενη ιδιωτική εδαφική έκταση, κείμενη εκτός της κοίτης του ποταμού αυτού, που ανήκε εν μέρει στην ... και εν μέρει στις Γ. Τ. και Ε. Τ.. Περαιτέρω, τα διαλαμβανόμενα για το ίδιο ζήτημα στον δέκατο έκτο λόγο αναιρέσεως αναφέρονται ευθέως στην εκτίμηση συγκεκριμένων αποδεικτικών μέσων και επομένως υπό την επίφαση συνδρομής των προϋποθέσεων θεμελιώσεως αιτιάσεων από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλήττεται η ανέλεγκτη εκτίμηση πραγματικών γεγονότων από το δικαστήριο της ουσίας.- Με το τέταρτο σκέλος του δέκατου έβδομου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ αιτίαση ότι παραβίασε εκ πλαγίου τη διάταξη του άρθρου 115 του π.δ. της 11/12/11/1929, απορρίπτοντας ως αβάσιμο το λόγο τη ανακοπής του σύμφωνα με τον οποίο σε κάθε περίπτωση η έκταση της γενόμενης αμμοληψίας ήταν μικρότερη από την αναφερόμενη στο πρωτόκολλο και επομένως ανάλογα μικρότερη ήταν και η αποζημίωση που έπρεπε να υποχρεωθεί να πληρώσει. Όπως προκύπτει από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης επ' αυτού το Εφετείο δέχθηκε, πλέον των προπαρατιθέμενων, και τα ακόλουθα: "... Σε απόσταση 150 μέτρων περίπου από τα ανωτέρω οχήματα εντός της ενεργού κοίτης του ποταμού διαπιστώθηκε πρόσφατη έναρξη αμμοληψίας ενώ σε χώρο της ενεργού κοίτης, επάνω από το ύψος του σπαστηροτριβείου υπήρχε σε σωρούς αμμοχάλικο, το οποίο είχε εξαχθεί πρόσφατα από την κοίτη. Συνεχιζόμενης της έρευνας διαπιστώθηκε ότι ο εφείβητος είχε προβεί σε παράνομη αμμοληψία, ήτοι χωρίς προηγούμενη σχετική άδεια της αρμόδιας Κτηματικής Υπηρεσίας του Δημοσίου καθώς και άδεια της Επιτροπής του άρθρου 100 του Π. Δ 284/1988, από διάφορες θέσεις της ενεργού κοίτης του ανωτέρω ποταμού στο ύψος της Μετά την επιτόπιο έρευνα των ανωτέρω υπαλλήλων της Κτηματικής Υπηρεσίας Αχαΐας για την οποία συντάχθηκε και η σχετική από 25-5-1999 έκθεση αυτοψίας και σε μεταγενέστερο χρόνο ο υπάλληλος Γ. Ν., ... και εργοδηγός δομικών έργων, προέβη στην επιμέτρηση των χώρων (ογκομέτρηση) της γενομένης από τον εφείβητο παράνομης αμμοληψίας και συνέταξε και το αναφερόμενο στο ανακοπτόμενο πρωτόκολλο από μηνός Αυγούστου 1999 τοπογραφικό διάγραμμα στο οποίο απεικονίζονται με λεπτομέρεια κατά διατομές οι παράνομες επεμβάσεις του εφείβητου, δηλαδή το βάθος και το πλάτος των εκσκαφών οι οποίες δημιούργησαν τεράστιες συνεχόμενες λακκούβες σε τμήμα της ενεργού κοίτης του ποταμού συνολικού μήκους 208,80 μέτρων που αρχίζει από κατασκευασμένο αναβαθμό για την επιβράδυνση της ροής των υδάτων και βρίσκεται στην προαναφερόμενη θέση "... και στο ύψος της Από την ανωτέρω ογκομέτρηση προέκυψε ότι εντός της ενεργού κοίτης του ποταμού ... είχαν ανασκαφεί συνεχόμενοι χώροι, συνολικού όγκου 25.557,20 κυβ. μέτρων, γεγονός που σαφώς υποδηλώνει ότι ίσου όγκου ποσότητα αμμοχάλικου είχε εξορυχθεί από τους χώρους αυτούς και όχι ποσότητα 28.112,90 κ. μ., όπως αναφέρεται στο ανακοπτόμενο πρωτόκολλο. Ο ανακόπτων με τον υπό στοιχείο

III-A λόγο της ανακοπής του ισχυρίσθηκε επικουρικώς ότι η αμμοληψία που πραγματοποίησε αφορά ποσότητα 8.000 κ. μ. αμμοχάλικου και ότι την υπόλοιπη ποσότητα που αναφέρεται στο ανακοπτόμενο πρωτόκολλο έλαβε η εταιρία "... ΕΠΕ" από αμμοληψίες που πραγματοποίησε μέχρι το έτος 1985. Ο ισχυρισμός αυτός είναι αβάσιμος, διότι ο μάρτυρας και υπάλληλος της Κτηματικής Υπηρεσίας Αχαΐας Γ. Ν.ς διαπίστωσε κατά την διενεργηθείσα αυτοψία αλλά και κατά την ογκομέτρηση των χώρων ότι η αμμοληψία ήταν πρόσφατη. Πέραν αυτού, οι Α. Μ., Α. Β., Κ. Κ. και Χ. Χ. Θ. βεβαίωσαν ενόρκως ότι ο εφεσίβλητος έκανε αμμοληψία κατά τα τελευταία χρόνια με χρόνο έναρξης το έτος 1996, οπότε δεν είναι δυνατόν επί μία τριετία να πραγματοποίησε αμμοληψία μόνο 8.000 κ. μ. διατηρώντας μάλιστα στην περιοχή οργανωμένο σπαστηροτριβείο και διαθέτοντας δύο φορτηγά αυτοκίνητα και δύο φορτωτές..." Το Εφετείο, με τις ανωτέρω παραδοχές, περιέλαβε στην απόφασή του επαρκείς, σαφείς και μη αντιφατικές αιτιολογίες, οι οποίες επιτρέπουν τον έλεγχο από τον Άρειο Πάγο της ορθής εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 115 του π.δ. της 11/12/11/1920 αναφορικά με τον όγκο της ένδικης αμμοληψίας με βάση την οποία καθορίσθηκε η οφειλόμενη αποζημίωση. Επομένως, ο ανωτέρω λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος. Περαιτέρω, τα διαλαμβανόμενα για το ζήτημα αυτό στο αναιρετήριο αναφέρονται ευθέως στην εκτίμηση συγκεκριμένων αποδεικτικών μέσων και επομένως οι επικαλούμενες αιτιάσεις είναι απαράδεκτες, διότι υπό την επίφαση συνδρομής των προϋποθέσεων θεμελιώσεως αιτιάσεως από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλήττεται η ανέλεγκτη αναιρετικά εκτίμηση πραγματικών γεγονότων από το δικαστήριο της ουσίας.

Με τον δέκατο όγδοο λόγο αναιρέσεως αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση πλημμέλειες από τους αριθμούς 8 και 9 του άρθρου 559 ΚΠολΔ συνιστάμενες στο ότι το Εφετείο παρέλειψε να λάβει υπόψη και να ερευνήσει, αφήνοντάς αδικαστο, τον επικουρικά προβληθέντα λόγο της ανακοπής ότι η ανά κ.μ. αξία του αμμοχάλικου που εξορύχθηκε αυθαίρετα άξιζε 100 δρχ και όχι 600 δρχ, όπως εκτιμήθηκε στο ανακοπτόμενο πρωτόκολλο. Ο λόγος είναι αβάσιμος διότι από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης συνάγεται ότι το Εφετείο, μετά από την ανέλεγκτη εκτίμηση των αποδείξεων, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ανά κ.μ. αξία του αμμοχάλικου που εξορύχθηκε και επομένως και η ζημία του Δημοσίου ανερχόταν στο ποσό των 600 δρχ, απορρίπτοντας σιωπηρά μεν πλην σαφώς τον ανωτέρω λόγο της ανακοπής.

Με τον δέκατο ένατο λόγο (κατ' ορθή αρίθμηση) αναιρέσεως, ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια συνιστάμενη στο ότι το Εφετείο, δεχόμενο ότι με τις αναφερόμενες αποφάσεις του Υπουργού Οικονομικών έτους 1998 παραχωρήθηκε το δικαίωμα λήψεως αμμοχάλικου σε άλλη περιοχή αντί τιμήματος 500 δρχ το κ.μ., δεν έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό του ότι δεν πρόκειται για ατομικές διοικητικές πράξεις αλλά για συμβάσεις του Δημοσίου ως fiscus. Επίσης, με το τρίτο σκέλος του εικοστού (κατ' ορθή αρίθμηση) λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την από τον ίδιο αριθμό πλημμέλεια ότι το Εφετείο, δεχόμενο ότι η ανά κ.μ. αξία του εξορυχθέντος αμμοχάλικου ήταν 600 δρχ, δεν έλαβε υπόψη της τον ισχυρισμό του ότι η τελική τιμή πωλήσεως στην αγορά μετά την επεξεργασία και μεταφορά του αμμοχάλικου ήταν 1.000 έως 1.100 δρχ ανά κ.μ. που σημαίνει ότι η αξία του ανεπεξέργαστου, με βάση την οποία έπρεπε να προσδιορισθεί η ένδικη αποζημίωση, ήταν 50 δρχ ανά κ.μ. Οι λόγοι αυτοί ελέγχονται ως απαράδεκτοι διότι

δεν αποτελούν "πράγματα" κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ τα επιχειρήματα ή συμπεράσματα του δικαστηρίου ή των διαδικιών που αντλούνται από την εκτίμηση των αποδείξεων και που δεν έχουν αυτοτέλεια.

Με τον εικοστό πρώτο (κατ' ορθή αρίθμηση) λόγο αναιρέσεως εκ των άρθρων 559 αριθ. 1 και 19 του ΚΠολΔ, ο αναιρεσείων επικαλείται ότι το Εφετείο, προσδιορίζοντας την αποζημίωση που έπρεπε να καταβάλλει στο Δημόσιο για την αμμοληψία, παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου τη διάταξη του άρθρου 115 του από 11/12.11.1920 π.δ., διότι καθόρισε την οφειλόμενη αποζημίωση με κριτήρια που δεν προβλέπει ο νόμος. Όπως προκύπτει από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης επ' αυτού το Εφετείο δέχθηκε, πλέον των προπαρατιθέμενων, και τα ακόλουθα: "...Με τις υπ' αριθ. .../23-9-1998, .../25-11-1998 αποφάσεις του Υπουργού Οικονομικών, παραχωρήθηκε το δικαίωμα λήψεως αμμοχάλικου στις κοινοπραξίες "..., αντίστοιχα, από τις αναφερόμενες σ' αυτές θέσεις των ποταμών ... με τίμημα ποσό 500 δραχμών ανά κυβικό μέτρο. Εξάλλου, ο εφεσίβλητος προσκομίζει τιμολόγια πωλήσεως αμμοχάλικου του έτους 1999 αντί τιμήματος 1000 και 1100 δραχμών ανά κυβικό μέτρο. Λαμβανομένου δε υπόψη ότι με την παράνομη και κατά βούληση, χωρίς την εποπτεία των αρμοδίων οργάνων του Δημοσίου τα οποία καθορίζουν τις θέσεις αμμοληψίας, τις διαστάσεις των εκσκαφών, τα χρονικά διαγράμματα και τους περιβαλλοντικούς όρους, λήψη αμμοχάλικου από κοίτες ποταμών, υποβαθμίζεται το περιβάλλον (καταστροφή κοίτης και γειτονικού περιβάλλοντος) δημιουργουμένων εντεύθεν και κινδύνων πλημμυρών, το ποσό των 600 δραχμών κατά κυβικό μέτρο που καθορίσθηκε με το ανακοπτόμενο πρωτόκολλο για το αμμοχάλικο το οποίο έλαβε ο εφεσίβλητος από την κοίτη του ποταμού ... είναι εύλογο και δίκαιο. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει κατά παραδοχή εν μέρει ως κατ' ουσίαν βάσιμου του σχετικού υπό στοιχεία

III-A λόγου της ανακοπής να γίνει εν μέρει δεκτή η ανακοπή ως κατ' ουσίαν βάσιμη, να τροποποιηθεί το ανακοπτόμενο πρωτόκολλο ως προς την αναφερομένη σ' αυτό ποσότητα αμμοχάλικου και ως προς το ύψος της καθορισθείσης αποζημιώσεως και να καθορισθεί ως καταβλητέα αποζημίωση υπέρ του Δημοσίου και εις βάρος του ανακόπτοντος το ποσό των δραχμών 15.334.320 (25.557,20 μ3 Χ600 δρχ), ισότιμο των 45.001,67 €." Έτσι, που έκρινε το Εφετείο, για το ουσιώδες για την έκβαση της δίκης ζήτημα της οφειλόμενης από τον αναιρεσείοντα αποζημιώσεως ορθά εφάρμοσε (ως προς τον τρόπο υπολογισμού της αποζημίωσης με "κρίση αγαθούς ανδρός") τη διάταξη του άρθρου 115 του από 11/12.11.1929 π.δ.ούτε στέρησε την απόφαση του από νόμιμη βάση εξαιτίας ανεπαρκών αιτιολογιών, αφού εξέθεσε σ' αυτήν με πληρότητα και σαφήνεια τα πραγματικά γεγονότα που δέχθηκε ως αποδεικνυόμενα, με βάση τα οποία κατέληξε στην παραπάνω κρίση του για την εφαρμογή της διάταξης αυτής, την οποία έτσι δεν παραβίασε εκ πλαγίου. Επομένως, οι ανωτέρω λόγοι αναιρέσεως εκ του άρθρου 559 αριθ. 1 και 19 του ΚΠολΔ είναι αβάσιμοι. Με τον εικοστό δεύτερο (κατ' ορθή αρίθμηση) λόγο αναιρέσεως αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση αιτίαση από τους αριθμούς 8 και 9 του άρθρου 559 ΚΠολΔ διότι το Εφετείο παρέλειψε να λάβει υπόψη και να ερευνήσει, αφήνοντάς τον αδίκαστο, τον επικουρικά προβληθέντα λόγο της ανακοπής ότι η ποσότητα αμμοκροκάλης που εξόρυξε από την κοίτη του ποταμού δεν ήταν 25.770,20 κ.μ. αλλά κατά 16.704 κ.μ. μικρότερη, διότι έπρεπε να αφαιρεθεί από την ογκομέτρηση του χώρου εξορύξεως η ποσότητα του νερού 16.704 κ.μ. Ο λόγος είναι αβάσιμος διότι από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης συνάγεται ότι το Εφετείο, μετά από την ανέλεγκτη εκτίμηση

των αποδείξεων, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο συνολικός όγκος αμμοχάλικου που ανασκάφηκε ήταν 25.557,20 κ.μ. και όχι 28.112,90 κ.μ. όπως το ανακοπτόμενο πρωτόκολλο προσδιόριζε και για το λόγο αυτό προχώρησε στη μείωση της αποζημίωσης, τροποποιώντας εν μέρει το πρωτόκολλο, δεχόμενο εν μέρει τον υπό στοιχεία

ΙΙΙΑ σχετικό λόγο της ανακοπής. Επομένως έλαβε υπόψη και δεν άφησε αδικαστο το λόγο αυτό της ανακοπής.-

Με τον εικοστό τρίτο (κατ' ορθή αρίθμηση) λόγο αναιρέσεως ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση τις από τους αριθμούς 8 και 11 του άρθρου 559 ΚΠολΔ αιτιάσεις ότι οι ουσιαστικές της παραδοχές (μέρος των οποίων παραθέτει) διατυπώθηκαν αφενός με βάση "πράγματα" που κανένας διάδικος δεν πρότεινε και αφετέρου με βάση αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν. Ο λόγος είναι απαράδεκτος, προεχόντως λόγω της αοριστίας του εφόσον ο αναιρεσείων δεν παραθέτει με ειδικό και συγκεκριμένο τρόπο ποιους αυτοτελείς ισχυρισμούς έλαβε υπόψη το Εφετείο χωρίς να έχουν προταθεί και ποιά αποδεικτικά μέσα έλαβε υπόψη χωρίς να έχει γίνει νόμιμα επίκληση και προσκομιδή τους. Κατόπιν τούτων, η ένδικη αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί και να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα του αναιρεσίβλητου σε βάρος του αναιρεσειόντος λόγω της ήττας του στα όρια του άρθρου 22 ν. 3693/1957, όπως στο ειδικότερα διατακτικό αναφέρεται (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 14 Φεβρουαρίου 2007 αίτηση του Α. Κ. για αναίρεση της υπ' αριθ. 129/2004 απόφασης του Εφετείου Πατρών.

Επιβάλλει στον αναιρεσειόντα τα δικαστικά έξοδα του αναιρεσίβλητου, τα οποία προσδιορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 9 Ιουνίου 2017.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 10 Ιανουαρίου 2018.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ